

ท่านหญิง WILKINSON ของผม

ผมส่งข้อความหาเธอในเย็นวันนั้นเอง บอกเธอว่าผมจะอยู่ห้าวัน และถามว่าเธออยากใช้เวลาช่วงนั้นอย่างไร

ผมแทบไม่ทันได้วางโทรศัพท์ลง

ไม่ถึงสองนาที่ต่อมา คำตอบของเธอก็มาถึง

“พรงี้เข้าสิบเอ็ดโมง

ที่นี้ ที่วิลล่าของฉันใน Eaton

เราจะดื่มชาแบบอังกฤษกัน

บอกฉันมาว่าเธอพักอยู่ที่ไหน

ฉันจะให้ที่อยู่กับคนขับรถ แล้วเขาจะไปรับเธอ”

ผมยิ้ม

การจัดการนั้นเป็นแบบทหาร

ความสง่างามนั้นเป็นแบบอังกฤษ

คำเชิญนั้นปฏิเสธไม่ได้

ผมตอบกลับทันที

“10.30 น. ผมจะยืนรออยู่หน้าโรงแรม Four Seasons

ผมพักอยู่ใกล้ ๆ

ผมจะเดินไปครับ”

จากนั้นผมนั่งมองข้อความนั้นอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะส่งอีกข้อความหนึ่ง

ผมรู้สึกผูกพันกับการพบกันของเราอย่างแท้จริง

บางทีอาจมากกว่าที่ผมยอมรับกับตัวเอง

ผมรู้สึกเหมือนกำลังเตรียมตัวเข้าพิธีที่ไม่มีปรมาจารย์

วันรุ่งขึ้นเราทั้งคู่มาถึงตรงเวลาพอดี

คนขับรถชื่อ Dominique

เขามีเชื้อสายฝรั่งเศส

สภาพ

สุขุม

ได้รับการอบรมมาอย่างดีเยี่ยม

ขณะที่เรานั่งรถผ่านถนนเหล่านั้น ความรู้สึกแปลก ๆ ก็เข้ามาครอบงำผม

ราวกับว่าผมเคยมาที่นี่แล้ว

ความทรงจำของผมย้อนกลับไปสู่ปี 1993 ในทันที

ที่เดียวกัน

กับอดีตเพื่อนร่วมงานจาก Gillette

ผมคิดว่าเป็นเพียงเรื่องบังเอิญ

หนึ่งในของขวัญที่บางครั้งชีวิตก็มอบให้โดยไม่ต้องร้องขอ

ผมก้าวเข้าไปในปราสาท

เธอยังคงเรียกมันว่าวิลล่า ด้วยความถ่อมตนตามธรรมชาติของเธอ

สำหรับผม มันคือปราสาท

ปราสาทหลังที่สองที่ผมได้ไปเยือนในชีวิต

หลังแรกคือปราสาท Bran ใน Transylvania

ผมไปที่นั่นเพื่อพบผู้อำนวยการที่ไม่ธรรมดาคนหนึ่ง ผู้หญิงที่งดงามซึ่งเป็นเจ้าบ้านของเคานต์ Vlad ที่รู้จักกันดีในนาม Dracula จอมเลียบประจាន

ผมพบ Maggy นั่งอยู่บนเก้าอี้นวมข้างโซฟา

เธอทักทายผมอย่างอบอุ่น

ผมเอื้อมไปจับมือเธอเพื่อจุมพิตโดยสัญชาตญาณ

แต่เธอกลับใช้ธรรมเนียมแบบฝรั่งเศส

จูบแก้มสามครั้ง

เราเป็นเพียงคนสองคนที่ถูกแยกด้วยหลายชั่วอายุคน และถูกเชื่อมด้วยเรื่องราวที่เราทั้งคู่ยัง
เล่าไม่จบ

และเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ผมมาถึง ที่ London ไม่ได้ให้ความรู้สึกเหมือนเมืองอีกต่อไป

มันให้ความรู้สึกเหมือนจุดหมายปลายทาง

ผมบอกเธอว่า เท้าที่ผมรู้ พิธีดื่มชาแบบอังกฤษเป็นของห้าโมงเย็น

อย่างน้อยนั่นก็คือสิ่งที่ผมถูกสอนมาที่โรงเรียน

แต่ตอนสิบเอ็ดโมงเช้า ผมไม่เข้าใจเลยว่ามีอะไรเปลี่ยนไป

เธอยิ้ม

แล้วเธอก็ตอบด้วยความมั่นใจที่มีแต่คนซึ่งใช้ชีวิตมานานพอจนไม่ต้องโน้มน้าวใครอีกแล้ว
เท่านั้นที่มี

“คนอังกฤษดื่มชาทุกครั้งที่พวกเขาดูเหมือนกำลังพักผ่อน

แต่ความจริงแล้ว มันคือช่วงเวลาที่พวกเขาคิด

มันคือช่วงเวลาที่พวกเขาตัดสินใจ

ไม่มีเวลาที่ตายตัว

ชาห้าโมงเย็นเป็นเพียงรูปแบบที่ใครบางคนทำให้เป็นธรรมเนียมทางการ เพื่อเป็นข้ออ้างใน
การพักจากงาน”

ผมฟังโดยไม่ขัดจังหวะเธอ

เธอเป็นผู้หญิงที่แข็งแกร่ง

เด็ดขาด

มุ่งมั่น

สง่างาม

ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

ไม่ยอมโอนอ่อน

เธอทำจากเหล็กกล้า

เหมือนดาบของเธอ

เธอคือ Maggy

เธอคือท่านหญิง Wilkinson ของผม

Ferdinando